

**ŠTO BILO KAD BI BIL O...
...SVAŠTA I NISTA.**

ŠTO BI BILO KAD BI BILO.

To vas ja pitam. Odgovor je svašta i ništa. Tri jebena dana odmora su ispred mene. Odlučio sam biti ono što dugo nisam bio. Polumrtav lež. Lež koji diše, ali to je sva aktivnost koju obavlja. Nema bespotrebnih pokreta, nekako naglih. Sve sam pripremio. Par kutija pljugi. Sredio radionu, da ne moram ići nikud. Nema niti birtije, samo ćorka i spuštanje otkucaja sa normalnih 54 na 42 u minuti. Treba se čovjek štedjeti u životu. Pogotovo tu Bosch pumpu ugrađenu koja radi bez prestanka. Dobro je ako čovjek stigne u bolnici reparirati. Ali kad stane, pa, pa Miki. Stoga ova tri dana se ne mičem. Jedino ću zavesti Boki jednom čagicom soundtraka Pulp Fiction, Quentina Tarantina. Onu stvar gdje plešu na Twist natjecanju na pjesmu od Chuck Berryja "You Never Can Tell". Malo sam bacio oko na YouTube se prisjetim i skinem pokrete od Travolte. Njezin dio je dosta teži. Uglavnom, pokreti već struje mojim "telom". Bit će to čagica za povijest.

Danas sam oko četiri završio. Kaktus, popijem kavu kao što se nekada u Obali pio Badel, konjak. Drapneš ga s nogu i van. Dobro je ako imaš konverzaciju s konobaricom, a ona se sastoji od ovih riječi: "Dobar dan" (drapneš konjak) i "Do viđenja". Tada sam još bio klinac. Ali se dobro sjećam te Obale.

To je jedina birtija u kojoj nisi imao sjedećih mjesta i znalo se zašto se tamo ide. Uvijek kada sam prolazio kraj Obale nisam vidio pijanaca koji dave tetu za šankom. Birtija za unutra, trgneš ga i ideš van, bez skidanja kaputa jer ga nemaš gdje odložiti. Ne znam. Možda je gazda bio zajeban, pa se tamo nisu skupljali alkosi. To su bili gosti koji su trebali obaviti nešto u MUP-u ili u trgovini Sport i ribolov gdje sam ja svakodnevno visio i gledao u role, kao žene u drago kamenje. Ljudi su u tom dijelu grada mogu biti samo u pokretu, jer se nemaš zašto zadržavati. Da, Obala je takva vrsta birtije bila. Brzopotezna. A ne kao u današnje vrijeme. Naručiš duuužu s mlijekom i ostaneš cijelo popodne. Ne znam što više pričaju te dvije za stolom, već pet sati uz jednu kavu. Gdje si tu ti, kao gazda birtije? Već si potrošio više love za struju s kojom ih ljeti hladiš ili zimi griješ. To treba sve razjebati. Dodeš, trgneš, odeš. Kako ja svoju kavu mogu piti pola sata kad se sastoji od najviše dva gurljaja? Zaspališ pljugu, okrenem taj kratki espresso i dalje. Pita me danas gazda Miro, pa kuda ćeš već. Rekoh gotovo. Kada se ostaje duže, zna se zašto se ostaje. Ima nas pet, šest i nitko neće doma dok ne plati rundu. I to je u redu. Ali taj dio mozga u ženskoj glavi još nije evoluirao i ne mogu shvatiti da ne možeš otići samo tako doma da ne platiš rundu, i taman kad si krenuo, onaj koji je prvi naručio, zove drugu. I ciklus se nastavlja. To je jebeno jednostavno za shvatiti, ali ne ide. Zato i mogu sjediti pet sati uz jednu kavu.

Bez uvrijede, moj ženski rode. Jednostavno ne dopire do tog dijela ženskog mozga zaduženog za ugostiteljstvo i zabavu. Nisam doktor, ali mislim da se u tom dijelu njihovog mozga nalazi odjel za šminku i modu, koji je uvijek u crvenom s greškom punog Hard Diska. Čujemo ga kako u njihovim glavama šrota i nikako da se smrzne taj njihov HD. Da se smrzne, možda bi odustale od kupnje, kao mi od alkohola. Kad više ne možeš stajati na nogama, odustaješ, padaš i ne piješ više. I nikad mi nije bilo jasno zašto ne mogu shvatiti da se nekad to mora dogoditi htio ja to ili ne. Ne možeš otići dok ne platiš. Mislim, ima i onih koji te isprate, a da ne plate niti jednu.

Poslije Kaktusa, kuća i rundica od dva i pol sata. Uključio CleanUp svog Hard Diska. Uz lagane prekide sna zanimljivih događaja. Mi muški radimo defragmentaciju diska na vrijeme. Nažalost, mi smo takva godišta da još uvijek imamo obične, mehaničke Hard Diskove, a ne kao ove nove generacije SSD diskove ugrađene u svoje tintare. Tu ti je isto pitanje koliko ti je giga velik HD i što imaš na njemu. Po tom se razlikujemo. Možeš imati i od 2 Tere, a na njemu samo OS i to starija inčica i nešto malo fajlova. A možeš imati i od 2 Gige, a da ti je ful pun s dobro posloženim binarnim brojevima. Tu se mi razlikujemo. Prvenstveno muški od ženskih HD. Kod ženskih verzija nije instaliran alat za defragmentaciju i ne

mogu si fino posložiti, tj. fragmentirati svoj HD. Takav je kakav je. Nadam se da će u budućnosti to biti riješeno. Tu onda dolazi do razlika o kojima sam pisao: budala, kretena i idiota s dvije podvrste, a ovaj put ću dodati i debile.

Kako bi bilo dobro da se ženama može napraviti reinstalacija sistema i onda kroz postavke ih navedeš na ispravno razmišljanje. Nemaju ni opciju bootanja. Ništa. Pentium 486. Stabilan procesor, ali zastario. To pričam za žene naših godišta. I kod nas je isto ugrađena 486-tica, ali verzija u OS-ima s alatima. Makar ja cijeli svoj vijek se družim s Macovima i to od onog, kako ga zovu, zadnjeg pravog Macintosha serije 9600. I još uvijek ga imam i garantiram da ga sada upalim, sigurno radi. A ima sigurno dvadesetku na leđima, ako ne i više.

Malo sam odletio u krivu stranu. Vraćam se na početnu parabolu svojih planova za iduća tri dana. Za polumrtav leš smo sve objasnili. Čagicu isto. Pošto sam sada s fino očišćenim HD, mogu bistro ili točnije polubistro razmišljati. Još uvijek se glava navikava na fino poredane binarne brojeve, pa sam još malo drogi od spavanja. Večeras još moram običi biljke, potočiti im cugu, podružiti se s komarcima i onda nastupa vrijeme za mene. Boki gleda TV. Jakša u svojoj sobi visi na YouTube ili plejku, a ja na balkonu u tišini ispijam

piće družeći se s vjernom prijateljicom pljugom. Kada završi ta seansa, a imam osjećaj da će večeras završiti ranije jer su noći postale dosta hladne za ovo doba godine. Onda glazba i čačkanje po laptopu oko bloga. Moram još nešto izbrusiti. Sigurno ću kao tinejdžer ostati budan do nekakvih tri ujutro, zabavljajući se slušajući ploče. Ujutro ćorka do kada mogu i onda sat, dva izležavanja. Uvjet je da uključim aviončić na mobitelu. I upravo sam saznao da Boki i Jakša idu u Ikeu njemu po radni stol. Maks je na moru s ekipom, a meni se smiješi događaj godine. Sam u kući, drugi dio. Kada ujutro se probudim i odremam. Možda pokosim. Nema puno i ne kosim sada često da mi sunce ne spali travu. Samo fazoniranje da se poravna i izgleda lijepo. Dan će teći, a ja ću otići leći.... Tako bi trebalo to biti. Makar, kada uvijek nešto tako planiram, sve mi se okrene za sto osamdeset stupnjeva.

Ovo se zbilja nije dogodilo godinama. Bio je neradni utorak, pa sam ponedjeljak sakrio između nedjelje i utorka. Dva dana radna i sada opet tri neradna. Zbilja ne znam je li mi se to ikad tako poklopilo. Nije, jer obično sam uvijek težio da u baš ovo vrijeme, kada ima najviše neradnih dana, odem na godišnji. To mi je najbolja solucija što se tiče posla. Ove godine idemo kasnije, 23. Opet se tomu veselim jer će one nesnosne vrućine malo splasnuti, a more još uvijek ostati toplo, radi klinaca. Meni ga je dosta. Samo ladovina. Ja ni ne

trebam nikud daleko. Trebam mir, mir od posla i sekiracije.
A to mogu jedino napraviti kada me fizički tu nema i isključim mobitel tih desetak dana.

Za danas, Basta...